

ikke ere værd, thi Munderingsstykket springer 3 Dage efter ved Siden af Lappen. Det ærede Medlem mente ogsaa, at vi skulde tage Hensyn til, hvilken Indflydelse forandrede Bestemmelser i Hærloven vilde medføre med Hensyn til Munderingsbeholdningerne. Det er et Hensyn, som det ærede Medlem muligvis kan tage, men som Krigsbestyrelsen paa ingen Maade kan tage, den maa i alle væsentlige Forhold tage den givne Tilstand, som om den skulde blive ved evindeligt, thi ellers kommer man ind i et fuldstændigt Uføre, og deraf vil Følgen blive, at Repræsentationen kan have gyldig Grund til at gjøre Krigsbestyrelsen Breidelser. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Posteringen efter Tjenestedage forspinder, naar Budgettet er vedtaget, og det bliver saa til en en bloc Bevilling. Det er fuldkommen sandt, det er hævdet af Krigsministeren gjentagne Gange, at han er nødsaget til at benytte Bevillingen paa den Maade, men det er en ligefrem Følge af, at Slidsatserne ikke ere tilstrækkelige, og, hvad mere er, at de indhyses ikke ere korrekte, saaledes at Slidsatsen for det ene Baaben er for lav, medens den for et andet Baaben kan være for høj. Naar Krigsbestyrelsen faar bevilget det fornødne Beløb, beregnet efter de Slidsatser, den nu har foreslaaet, saa vil den ogsaa være i Stand til at betragte Bevillingen paa samme Maade i Virkeligheden, som den er opført paa Budgettet. Naar det ærede Medlem udtalte, at den eneste Følge af, at man negtede det forøgede Beløb, der er forlangt af Krigsministeriet, vilde blive den, at Konten: Munderingsdepotets Beholdninger vilde blive forringet, men ingenlunde den, at Soldaterne vilde blive mindre forvarligt beklædte, saa maa jeg give ham Ret deri. Der maa naturligvis udleveres Munderingsgjenstande til Afdelingerne, naar disse Gjenstande bevislig mangle der, men denne Nedgang af Munderingsdepotets Beholdninger anser jeg for i allerhøieste Grad betænkelig. I Tilfælde af Krigsberedskab maa man i kort Tid skaffe sig Klæde og Alt, hvad der ibrigt hører til for at beklæde Soldaten, og vi have endnu i levende Erindring, hvilke betydelige Tab en saadan hurtig og pludselig Anskaffelse

har medført for Statskassen. Det ærede Medlem gif endog saa vidt, at han vilde finde, at det var en Fordel for Munderingsdepotet, at Beholdningerne kunde gaa ned, idet Munderingsgagerne vilde tabe ved saaledes at blive liggende i Depotet, men jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det jo ikke er de samme Munderinger, der blive liggende, da de jo stadig vandre ud til Afdelingerne, medens der kommer nye i Stedet for. Det Ministeriet har søgt at gjøre gjældende, er, at det maa have saa store Beholdninger, at man, naar man fik rigtige Slidsatser lagte til Grund for Bevillingen, kunde lægge Ansvaret paa Underafdelingscheferne. Jeg siger Underafdelingscheferne, da det jo er dem, Sagen nærmest vedkommer. Dette tillægger det ærede Medlem heller ikke stor Betydning. Det ærede Medlem mener derhos, at det vilde være betænkeligt, at lægge et saadant Ansvar paa Underafdelingscheferne, naar de ikke fik Lov til selv at anskaffe Munderingsgagerne. Jeg veed nu meget vel, at i visse større Hæere finder Anskaffelsen af Munderinger Sted ved de store Afdelinger, men det er ingenlunde givet, at hvad der passer for en stor Hær, ogsaa vil passe for en lille Hær som den danske. Jeg tror, at, som Forholdene ere her, er det ikke alene naturligt, men ogsaa fuldkommen rigtigt, at Anskaffelsen finder Sted ved Munderingsdepotet, og at Munderingsgjenstandene derfra blive udleverede til Afdelingerne, og her staa heller ikke Underafdelingscheferne eller Afdelingerne aldeles værgeløse overfor Munderingsdepotet, saa at de skulde kunne tænkes at være nødsagede til at tage hvilket som helst Munderingsstykke, der bliver dem budt, idet der findes Kommissioner, som modtage Stykkerne. Saaledes opnaas efter min Formening al den Sikkerhed, som Afdelingerne billigtvis kunne forlange. Sammenligningen med Eatserne for Brød og Jourage-Rationerne og for Sygedagene, som det ærede Medlem anførte aarlig overskrides, synes jeg passer slet ikke. Det er med fuld Bevidsthed, at Rigsdagen, naar den giver Bevilling af visse Beløb til Anskaffelse af Brød og Jourage og Afholdelse af Omkostningerne ved Sygepleie, gjør det saaledes, at disse Bevillinger betragtes som kalkulatoriske, men med